

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 39/2011-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. S. H., Veľká Británia, zastúpeného Advokátskou kanceláriou, s. r. o., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaniach vedených Okresným súdom Humenné pod sp. zn. 11 C 647/1998 a Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 4 Co 169/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. S. H. **o d m i e t a** ako oneskorene podaná.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. januára 2011 doručená sťažnosť Mgr. S. H. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaniach vedených Okresným súdom Humenné (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 C 647/1998 a Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 4 Co 169/2009. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 12. januára 2011.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 11 C 647/1998-512 z 27. apríla 2009 bola zamietnutá jednak žaloba podaná žalobcom J. R. (ďalej len „žalobca“), ako aj vzájomná žaloba sťažovateľa ako žalovaného. Tak žaloba, ako aj vzájomná žaloba sa týkali vypořádania majetku zaniknutého združenia, ktorého členmi boli žalobca a sťažovateľ. Rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 169/2009-598 z 12. februára 2010 bol potvrdený rozsudok okresného súdu v jeho zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania, pričom odvolanie sťažovateľa bolo odmietnuté ako oneskorene podané. Na základe podnetu sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania z 10. mája 2010 adresovaného Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky prípisom Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. Kc 150/10-12 z 28. októbra 2010 bol podnet odložený ako nedôvodný.

Podľa názoru sťažovateľa postupom okresného súdu, ktorý nesprávne vyznačil dátum podania odvolania sťažovateľa, v dôsledku čoho bolo jeho odvolanie krajským súdom odmietnuté ako oneskorene podané, došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy. Navyše súdne konanie na oboch všeobecných súdoch nebolo bez zbytočných prieťahov, čo zakladá porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažnosť je podľa názoru sťažovateľa včas podaná, pretože o výsledku vybavenia jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania sa dozvedel 12. novembra 2010.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 11 C 647/1998 a krajským súdom pod sp. zn. 4 Co 169/2009 s tým, aby bolo sťažovateľovi priznané primerané zadost'učinenie 40 000 €, náhrada trov právneho zastúpenia 937,60 € a náhrada nákladov na cestovné, ubytovanie, poštové služby, telekomunikačné služby a iné výdavky v sume 1 293,30 €.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 4 Co 169/2009-598 z 12. februára 2010 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 11 C 647/1998-512 z 27. apríla 2009

v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania účastníkov, pričom odvolanie sťažovateľa bolo odmietnuté ako oneskorene podané.

Z prípisu krajskej prokuratúry č. k. Kc 150/10-12 z 28. októbra 2010 vyplýva, že ním bol ako nedôvodný odložený podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania z 10. mája 2010.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom

zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažovateľ z hľadiska včasnosti podania sťažnosti považuje za rozhodujúce, kedy mu bol doručený prípis krajskej prokuratúry o odložení jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Tento právny názor považuje ústavný súd za neakceptovateľný.

Mimoriadne dovolanie nemožno považovať za účinný prostriedok ochrany práva dostupný sťažovateľovi (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), pretože podanie mimoriadneho dovolania je v právomoci generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Sťažovateľ sám mimoriadne dovolanie podať nemôže, môže iba požiadať o jeho podanie orgány prokuratúry. Za účinný prostriedok ochrany práva možno považovať dovolanie, keďže dovolanie môže priamo podať samotný účastník konania.

Pokiaľ sa sťažovateľ rozhodol postupovať tak, že dovolanie proti rozsudku krajského súdu nepodá, potom bolo potrebné sťažnosť ústavnému súdu podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozsudku krajského súdu. Keďže nie je zrejmé, kedy presne bol rozsudok krajského súdu sťažovateľovi doručený, ústavný súd vychádzal z toho, že sťažovateľ podnetom z 10. mája 2010 požadoval podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku krajského súdu. To znamená, že najneskôr uvedeného dňa mu už musel byť rozsudok krajského súdu doručený. Preto sťažnosť odovzdaná na poštovú prepravu až 12. januára 2011 bola podaná dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. februára 2011